

ud på. Der er masser af muligheder for i vælgermæssig sammenhæng at gøre de her ting.

Endelig når det gælder embedsmændene: Der vil vi da også gerne, som så mange andre her i salen, være med til at se på, om der er noget, vi kan gøre for at klargøre, hvordan grænserne er. Men under henvisning til den her side 123, som har været genstand for så megen diskussion, synes jeg også, det er væsentligt at få påpeget, at det er meget svært at trække grænser. Det er jo lige præcis det, der er konklusionen fra DJØF.

Jeg og Det Konservative Folkeparti er åbne overfor, at vi prøver at finde en eller anden form for kompromis, hvor vi prøver at trække de her grænser. Det kræver bare nogle konkrete, fornuftige tiltag, så er vi villige til at se på det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Fru Lene Espersens konklusion, nemlig at det er svært at trække grænser, er jeg fuldstændig enig i. Og jeg synes i øvrigt, at fru Lene Espersen havde nogle meget afbalancerede synspunkter på mange af de problemstillinger, der er til debat her, men jeg synes, at med kritikken af publikationsserien »Danmark som foregangsland« fejlbedømte fru Lene Espersen situationen.

Det ligger helt klart efter de betænkninger, vi har citeret så flittigt fra i dag, at rene partipolitiske aktiviteter må man ikke sætte sine embedsmænd til at lave. Men hvad skal man gøre, hvis regeringen er en koalitionsregering mellem flere forskellige partier? Skal man gå rundt med indsamlingsbøssen i de forskellige partier og sige, at nu prøver vi at se, hvor mange penge vi kan samle sammen, så vi kan lave en lille publikation?

Eller hvis man nu spørger om, hvad regeringens visioner er på velfærdsområdet, på pensionsområdet, på miljøområdet eller sådan noget, og regeringen som sådan skal komme med nogle visioner, må man så kun bruge uglittet papir, fordi det ikke må koste noget, må man ikke bruge embedsmænd til det, skal man hjem i sine partisekretariater og finde folk dér?

Hvad gør man, når man skal præsentere et partis visioner, hvis man ikke må lave et »Danmark som foregangsland«?

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg vil blot spørge, hvad den konservative ordfører har af konklusioner. Jeg synes, det var en god tale, men hvad vil Det Konservative Folke-

parti gøre ved det? Der ligger jo nogle vedtagelsesforslag her i Folketinget, og andre tiltag kan vel tænkes, men hvad vil man gøre?

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Først til fru Elisabeth Arnold om de her publikationer »Danmark som foregangsland«. Jeg synes faktisk, at jeg i mit indlæg gjorde en hel del ud af at præcisere, at det, der er noget af problemstillingen i den her diskussion, er, at der påhviler regeringen en meget stor etisk forpligtelse til selv at finde den rette balance.

Hvis fru Elisabeth Arnold kigger ned ved siden af min stol, så ligger der, jeg ved ikke, hvor mange forskellige publikationer der hedder »Danmark som foregangsland«. Og ikke nok med det, men når man så skal revidere det, man har skrevet, fordi man har gættet forkert eller ikke har haft den politiske vilje til at gennemføre tingene, så kommer der en ny, der hedder revideret udgave. Og jeg må indrømme, at dér synes jeg, at regeringen er gået over stregen.

Jeg sætter ikke spørgsmålstegn ved, at man som regering i visse sager og i visse sammenhænge skal have lov til at gøre befolkningen opmærksom på, hvad det er, man mener, og hvad ens synspunkter er, men man skal ikke misbruge det. Og der er altså tale om en så massiv informationskampagne, som med fru Elisabeth Arnolds ord alene har til formål at give udtryk for, hvad det er, regeringen vil, hvad regeringens politiske grundlag er. De ikke er udtryk for statistik over ditten og datten, som kan bruges i mange sammenhænge.

Jeg synes, der er en forskel, og jeg synes, man skal være varsom med at bruge den slags publikationer som løftestang for mange politiske tiltag. Der må man bruge de almindelige rapporter og redegørelser osv., som i årevis, i årtier er blevet brugt som det vigtigste arbejdsredskab for en minister til at starte en debat.

Her er der altså sket et skred, som vi finder er uheldigt, og som i sidste ende også er et anliggende i forhold til skatteyderne, fordi det er dem, der betaler for festen.

Til hr. Frank Dahlgaard vil jeg sige, at vi synes ikke, at de to forslag til vedtagelse, der ligger lige nu, er så tilfredsstillende, som vi kunne ønske os, men vi ønsker gerne at fortsætte forhandlingerne igennem denne her forespørgsel med henblik på at finde et fælles grundlag og en vedtagelse, der bedre præciserer retningslinjerne.